

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: B. B.**, zastoupen JUDr. Beátou Samorodovou, advokátkou, se sídlem Václavské náměstí 17, Praha 1, **a dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2004, č. j. 6 Az 183/2003 - 80,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 21. 7. 2003, č. j. OAM - 392/LE - 11 - 06 - 2003, jímž správní orgán rozhodl o neudělení azylu stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona; a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Stěžovatel opírá svoji kasační stížnost o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Městským soudem v Praze v předcházejícím řízení, a dále vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že by to mohlo ovlivnit nezákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, a rovněž nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, jež mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek Městského soudu v Praze byly vydány v souladu s právními předpisy, a dále odkazuje na obsah správního spisu stran důvodů neudělení azylu. Žalovaný proto navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 11. 4. 2003 požádal stěžovatel o udělení azylu, a to v době, kdy se nacházel ve v. v. v P. 4 – P. V žádosti o udělení azylu uvedl, že Bulharsko opustil v srpnu 1995, neboť byl pronásledován vládními orgány. Byl hlavním redaktorem čtyř městských novin ve městě V. T., do kterých psal články proti vládě premiéra Ž. V., z čehož vyplynuly problémy, pro které musel opustit Bulharsko. V případě návratu do vlasti má obavy o svůj život. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 21. 7. 2003, č. j. OAM - 392/LE - 11 - 06 - 2003, nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Zároveň žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal v zákonné lhůtě žalobu.

Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal v zákonné lhůtě žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž uvedl, že žalovaný správní orgán v rozporu s ustanovením § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, nezjistil úplně a přesně skutečný stav věci a za tím účelem si neoprátl potřebné podklady k rozhodnutí. Dále namítal, že rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 46 správního řádu, neboť není v souladu se zákony a nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a rovněž nesplňuje formální náležitosti, protože není podepsáno osobou oprávněnou k jednání za žalovaného. Namítal dále rozpor s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu s tím, že odůvodnění rozhodnutí není přesvědčivé, správní orgán nevzal v úvahu všechny skutečnosti a nevypořádal se se všemi provedenými důkazy, nezhodnotil je ve všech souvislostech. Stěžovatel namítl porušení ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť je přesvědčen, že splňuje předpoklady pro udělení azylu, rovněž namítl porušení ustanovení § 91 tohoto zákona, neboť v jeho zemi panují takové poměry, které mu nedovolují se tam navrátit zpět.

V doplnění žaloby ze dne 20. 10. 2003 k výzvě soudu pak stěžovatel upřesnil své námitky týkající se napadeného rozhodnutí. Namítal, že správní orgán neuvedl výpověď stěžovatele jako podklad, ze kterého by vycházel, použité důkazy jsou nedostatečné,

protože vypovídají pouze o obecné situaci v zemi a nemají žádný přímý vztah ke zjištění situace, která je relevantní pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud jde o zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA, poukázal na jejich obecný a diplomatický charakter. Pokud jde o zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR, poukázal na to, že ministerstvo je pověřeno především prosazováním zájmů České republiky a udržováním mezinárodních vztahů. Činnost, jejíž podstatou by bylo sledování dodržování lidských práv, ve výčtu zákonných zmocnění chybí a ministerstvo není k vydávání takových zpráv dostatečně vybaveno a organizováno. Ze znění některých formulací jasně vyplývá, že formulace zprávy je věcí navýsost diplomatickou. Stěžovatel dále namítal, že se správní orgán měl zabývat nejen otázkou, zda existuje ochrana stěžovatele v zemi původu, ale zda tato ochrana je účinná. Poukázal na to, že se správní orgán nezabýval otázkou, zda s ohledem na obsah tiskovin vydávaných stěžovatelem spadaly tyto tiskoviny pod široké spektrum názorů, které reprezentovaly tiskoviny v zemi obecně, či zda již obsah tiskovin stěžovatele z tohoto rámce vybočoval. Z podkladů shromážděných správním orgánem není zřejmé, zda existovaly tiskoviny kritizující současný či bývalý režim, není tedy zřejmé, zda tato tematika byla běžná, či zda spadala pod oblast autocenzury zmíněné ve zprávách. Dále namítal, že ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA byly použity pouze některé části, pokud jde o hodnocení Bulharska jako bezpečné země původu, není zřejmé, které konkrétní části těchto zpráv toto hodnocením podporují. Pokud jde o zprávu Ministerstva zahraničních věcí ČR, jde o zprávy obecného charakteru, tato zpráva je nepřesvědčivá, pokud uvádí, že v Bulharsku v současné době nehrozí pronásledování kvůli politickému přesvědčení, rase, národnosti, náboženskému vyznání, či příslušnosti k sociální skupině. Stěžovatel poukázal na to, že se jedná o zprávu státního orgánu dva roky starou, ze zprávy není zřejmé, na jakém základě byl tento závěr vyvozen, kdo tuto zprávu formuloval a jaké kvalifikace k tomu požíval. Pochybení správního orgánu stěžovatel dále shledal v tom, že se žalovaný nepokusil zjišťovat informace o zemi původu dotazem na zastupitelský úřad, dotazem na další instituce, které mají ochranu práv přímo v popisu práce a jsou při zpracovávání zpráv objektivnější, např. Amnesty International, Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, Evropský parlament, UNHRC apod. Má tedy za to, že nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci, správní orgán si neopatřil dostatečné podklady. Stěžovatel dále namítal, že správní orgán nesprávně a nedostatečně hodnotil shromážděné důkazy, zejména prohlášení P. B. a předložené lékařské potvrzení. Poukázal na jednotlivé části odůvodnění napadeného rozhodnutí a nesrovnalosti, které v nich shledal.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze jako soud příslušný rozsudkem ze dne 26. 3. 2004, č. j. 6 Az 183/2003 - 80, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatelem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a stěžovatel tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu. Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze, který byl doručen dne 28. 4. 2004, podal stěžovatel dne 12. 5. 2004 kasační stížnost.

Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je přípustná, neboť se opírá o kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisech obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít tato vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Městský soud v Praze při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Městský soud v Praze právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně.

K jednotlivým námitkám, jak jsou uvedeny v kasační stížnosti, lze uvést následující:

Námítka stěžovatele, že skutkový stav, který byl základem rozhodnutí správního orgánu, je v rozporu se spisy, nemá v nich oporu a vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění, je vznesena pouze v obecné rovině, bez jakékoliv bližší konkretizace. Nejvyšší správní soud se proto touto námitkou nemohl zabývat.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval (§ 47 odst. 3 správního řádu). Městský soud se zabýval námitkou stěžovatele směřující ke způsobu využití a zhodnocení důkazů správním orgánem

a dospěl ke správnému závěru, s nímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, že skutková zjištění žalovaného jsou dostatečná a byly z nich vyvozeny správné závěry.

V případě stěžovatelem vydávaných tiskovin v Bulharsku, které měly podle stěžovatele obsahovat články namířené proti vládě a místní administrativě, byl stěžovatelem předložen pouze jeden výtisk jednoho periodika obsahující především křížovky a vtipy, přičemž ani sám stěžovatel netvrdil, že by v důsledku své vydavatelské činnosti byl ze strany státní moci pronásledován za prezentování svých politických názorů a postojů. Tvzení stěžovatele, že byl policií donucen k přiznání své účasti na krádežích, což podle stěžovatele měla být reakce na jeho články proti vládě, pak vyznívá nepřesvědčivě ve světle trestné činnosti páchané stěžovatelem na území České republiky, kam v roce 1995 z Bulharska odešel. Z obsahu správního spisu totiž ze zprávy Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 16. 6. 2003 vyplývá, že se vede trestní řízení proti 14 obviněným, mezi nimiž je i stěžovatel, jenž je stíhán pro trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákona, trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 trestního zákona a trestný čin poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) trestního zákona. Stěžovateli tedy zřejmě není cizí páchaní trestné činnosti a jeho tvrzení o jeho trestním odsouzení v Bulharsku, za krádeže na základě vykonstruovaného procesu, tak vyznívá nepřesvědčivě. K věrohodnosti tvrzení stěžovatele pak nepřispívá ani to, že v rámci řízení o jeho vydání do Bulharské republiky k výkonu trestu odnětí svobody zpochybňoval svou totožnost, když uvedl, že není B. I. B., takže jeho totožnost musela být určena zejména na základě odborného vyjádření daktyloskopického a vyjádření jeho manželky, jak vyplývá z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 6. 5. 2003, č. j. 5 To 49/03.

Prekážka vycestování podle § 91 zákona o azylu byla jak správním orgánem, tak Městským soudem v Praze zvažována, a ani Nejvyšší správní soud neshledává, že by překážka vycestování byla v předchozích řízeních nedostatečně a nesprávně posouzena.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v jiné vadě řízení před soudem.

Žalovaný správní orgán i Městský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné

mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu